

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344756512/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Mellem arbejdsklædte er jeg den eneste, der bærer høj Hat. Og medens jeg stille lytter til deres Samtale, mærker jeg, at de mer og mer fører Diskussionen for mig og kaster Blikke hen til mig for at se, om jeg giver dem Ret. Hvor god Besked de end véd med deres Sager, føler de dog en vis Lyst til først og fremmest at overtyde et Menneske af et velhavende Udseende, som har slaaet sig ned imellem dem og er deres opmærksomme Tilhører. Og jo mere tavs jeg af naturlige Grunde er, des klogere tror de mig. De véd jo ikke, at jeg er Udlænding. En gammel, tør Fyr, som forgæves har søgt at overbevise andre, slaar Klo i mig og prædiker længe om sin Politik. Til sidst indbyder han mig til at komme hjem og se til ham en Dag, naar jeg gaar forbi. Han bor i det lille Hus ved Siden af den store Kobbersmed paa et Hjørne af Rue Faubourg St. Denis, han er Skomager og hedder Brébant. Om jeg vil skrive det op: Skomager Brébant!

Jeg lovede den gamle, tapre Oppositionsmand og Politikus at se ind til ham. Og jeg gav mig paa Vej til mit Hotel.

Gaden uden for var fuld af Vogne, som bragte Varer til Hallerne. Det var endnu mørkt, skønt Morgentravlheden var begyndt, og under en Lygte saa jeg to ganske friske, unge Piger med Tørklæde over Hovederne som Amagerfrøkner fra Sundbyvester. De første efter denne triste Nat! De var indviklede i en spogende Samtale med en Herre i sort Balkjole. Og mens Herren begav sig hjem til sin Seng og sin Sovn, begav de sig til Hallerne, friske som to unge Roser.

Morgenens første Roser var de – den rødkindede, blomstrende Morgen, der opstaar lige ren og ung, selv efter den sorteste Nat ... Morgenens Roser!

Og se: Paris begynder at arbejde.

Alt i mig er Jubel og Glæde, mens jeg slentrer hjem og i Mørket hører Travlheden nær og fjærn.

Jeg husker atter nogle Linjer af Baudelaire, et Morgendigt:

Reveillen blæses i Kasernegaardene, og Morgenvinden flakker gennem Lygterne. Det er den Stund, da Lampen aftegner sig som en rød Plet imod Gardinerne, og da Skøgerne sover deres dorske Sovn med aaben Mund. Men Paris, den gamle Arbejder, ifører sig sin Bluse og tager sit Værktøj ...

Og jeg tænkte, at det netop var det sande, det varslende Ord:

Paris, den gamle Arbejder.

Antonius.